

Η συναρπαστική
πρώτη εμφάνιση
του Χάρι Χόλε

Jo Nesbo

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Πρώτη έκδοση: 8.000 αντίτυπα

Η νυχτερίδα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΓΟΥΛΑ

ΣΙΔΝΕΪ, Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΕΝΣΙΝΓΚΤΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Κάτι δεν πήγαινε καλά. Αρχικά, η υπάλληλος στον έλεγχο διαβατηρίων χαμογέλασε πλατιά: «Είχατε καλό ταξίδι;».

«Καλό» απάντησε ο Χάρι Χόλε λέγοντας ψέματα. Εδώ και τριάντα ώρες είχε ξεκινήσει από το Όσλο μέσω Λονδίνου, και μετά την αλλαγή πτήσης στο Μπαχρέιν καθόταν στην ίδια αναθεματισμένη θέση μπροστά από την έξοδο κινδύνου. Για λόγους ασφαλείας, το κάθισμα μπορούσε να γείρει ελάχιστα προς τα πίσω, με αποτέλεσμα η μέση του να τον πεθάνει μέχρι να φτάσουν στη Σιγκαπούρη.

Όμως τώρα η κυρία πίσω από το γκισέ δεν χαμογελούσε πια. Περιεργάστηκε προσεκτικά το διαβατήριό του με μεγάλο ενδιαφέρον. Ήταν δύσκολο να πει κανείς αν η φωτογραφία ή το όνομά του της είχε φτιάξει τη διάθεση στην αρχή. «Για δουλειές;»

Ο Χάρι Χόλε είχε την αίσθηση πως στα περισσότερα μέρη του κόσμου οι υπάλληλοι στον έλεγχο διαβατηρίων θα είχαν προσθέσει ένα «σερ» στην ερώτηση, ωστόσο είχε διαβάσει ότι τέτοιες τυπικότητες δεν ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένες στην Αυστραλία. Δεν είχε και τόση σημασία. Ο Χάρι δεν ήταν συνηθισμένος στα ταξίδια στο εξωτερικό ούτε ήταν σνομπ· το μόνο που ήθελε ήταν ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο και ένα κρεβάτι, όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

«Ναι» απάντησε χτυπώντας νευρικά τα δάχτυλά του στο γκισέ.

Εκείνη σούφρωσε τα χείλη της, παίρνοντας μια άσχημη έκφραση, και είπε με επικριτικό τόνο: «Γιατί δεν υπάρχει βίζα στο διαβατήριό σας, σερ;».

Η καρδιά του σκίρτησε, όπως γινόταν κάθε φορά που ένιωθε να πλησιάζει κάποια καταστροφή. Μήπως το «σερ» χρησιμοποιούνταν μόνο όταν τα πράγματα άρχιζαν να δυσκολεύουν;

«Συγγνώμη, το ξέχασα» ψέλλισε ο Χάρι ψάχνοντας πυρετωδώς τις εσωτερικές τσέπες του. Γιατί δεν είχαν βάλει μια ειδική βίζα στο διαβατήριό του, όπως κάνουν συνήθως με την κανονική βίζα; Ακριβώς πίσω του στην ουρά άκουσε το ελαφρύ βουητό από ένα γουόκμαν και κατάλαβε πως ήταν ο διπλανός του στο αεροπλάνο. Έπαιζε την ίδια κασέτα κατά τη διάρκεια όλης της πτήσης. Γιατί, διάολε, δεν μπορούσε ποτέ να θυμηθεί σε ποια τσέπη είχε βάλει τι; Σαν να μην έφτανε αυτό, έκανε αφόρητη ζέστη παρόλο που ήταν σχεδόν δέκα το βράδυ. Ο Χάρι ένωσε το κρανίο του να μυρμηγκιάζει.

Επιτέλους βρήκε το έγγραφο και το άφησε ανακουφισμένος στο γκισέ.

«Αστυνομικός λοιπόν;» Η υπάλληλος σήκωσε τα μάτια της από την ειδική βίζα και τον κοίταξε, χωρίς σουφρωμένο στόμα πια.

«Ελπίζω να μη δολοφονήθηκαν τίποτα ξανθιές Νορβηγίδες» γέλασε και πίεσε δυνατά τη σφραγίδα πάνω στην ειδική βίζα.

«Μόνο μία» απάντησε ο Χάρι Χόλε.

Η αίθουσα αφίξεων ήταν γεμάτη ταξιδιωτικούς πράκτορες και οδηγούς λιμουζινών που κρατούσαν ψηλά πινακίδες με διάφορα ονόματα, όμως πουθενά δεν έλεγε «Χόλε». Ήταν έτοιμος να πάρει ταξί όταν ένας μαύρος άντρας με ανοιχτόχρωμο μπλου τζιν και χαβανέζικο πουκάμισο, με ασυνήθιστα πλα-

κουτσωτή μύτη και μαύρα κατσαρά μαλλιά, άνοιξε δρόμο μέσα από τον κόσμο και τον πλησίασε με μεγάλες δρασκειλιές.

«Ο κύριος Χόλι, υποθέτω!» φώναξε θριαμβευτικά.

Ο Χάρι Χόλε σκέφτηκε τι επιλογές είχε. Το είχε πάρει απόφαση ότι τον πρώτο καιρό στην Αυστραλία θα διόρθωνε συχνά την προφορά του επωνύμου του· συνήθως το πρόφεραν «Χόουλ», δηλαδή «Τρύπας», ωστόσο το «Χόλι», δηλαδή «Άγιος», δεν ήταν και τόσο κακό.

«Άντριου Κένσινγκτον, χαίρω πολύ» είπε ο άντρας χαμογελώντας πλατιά και έτεινε την τεράστια παλάμη του – είχε μέγεθος λεμονοσύφυτη! «Καλωσόρισες στο Σίδνεϊ. Ελπίζω να είχες καλή πτήση» πρόσθεσε εγκάρδια ο ξένος, και τα λόγια του ήταν σαν καθυστερημένος αντίλαλος του τυπικού αποχαιρετισμού της αεροσυνοδού είκοσι λεπτά νωρίτερα. Άρπαξε τη στραπατσαρισμένη βαλίτσα του Χάρι και ξεκίνησε για την έξοδο, χωρίς καν να κοιτάξει πίσω.

Ο Χάρι τον ακολούθησε καταπόδι. «Εργάζεσαι στην αστυνομία του Σίδνεϊ;» άρχισε να λέει.

«Ναι, βέβαια, συνάδελφε. Πρόσεχε!»

Η πόρτα ανοιγόκλεισε στο πρόσωπο του Χάρι, κοπάνησε τη μύτη του και τα μάτια του δάκρυσαν. Μια χοντροκομμένη φαρσοκωμωδία δεν θα μπορούσε να είχε αρχίσει χειρότερα. Έτριψε τη μύτη του και βλαστήμησε στα νορβηγικά. Ο Κένσινγκτον τον κοίταξε συμπονετικά.

«Παλιοπόρτες, ε;» είπε.

Ο Χάρι δεν απάντησε. Δεν ήξερε πώς απαντούν σε κάτι τέτοιο εδώ.

Στο πάρκινγκ ο Κένσινγκτον άνοιξε το πορτμπαγκάζ ενός μικρού, καλοδιατηρημένου Toyota και πέταξε μέσα τη βαλίτσα. «Θέλεις να οδηγήσεις, συνάδελφε;» ρώτησε έκπληκτος.

Ο Χάρι συνειδητοποίησε πως καθόταν στη θέση του οδηγού. Μα βέβαια, διάολε, οδηγούσαν στα αριστερά στους δρόμους της Αυστραλίας. Ωστόσο, η θέση του συνοδηγού ήταν

τόσο γεμάτη με χαρτιά, κασέτες και σκουπίδια, που ο Χάρι στριμώχτηκε στο πίσω κάθισμα.

«Πρέπει να είσαι Αβορίγινας» είπε όταν έστριψαν στον αυτοκινητόδρομο.

«Δεν έπεσες έξω, αστυνόμε» απάντησε ο Κένσινγκτον και τον κοίταξε από το καθρεφτάκι.

«Στη Νορβηγία σάς λέμε Αυστραλονέγρους».

Ο Κένσινγκτον συνέχισε να τον κοιτάζει από το καθρεφτάκι. «Αλήθεια;»

Ο Χάρι άρχισε να νιώθει αμήχανα. «Εεε... θέλω να πω ότι οι πρόγονοί σου δεν ήταν κατάδικοι που στάλθηκαν εδώ από την Αγγλία πριν από διακόσια χρόνια» είπε απολογητικά για να δείξει πως, εν πάση περιπτώσει, είχε τουλάχιστον κάποιες γνώσεις για την ιστορία της χώρας.

«Έχεις δίκιο, Χόλι, οι πρόγονοί μου ήταν λίγο νωρίτερα εδώ. Σαράντα χιλιάδες χρόνια, για την ακρίβεια». Ο Κένσινγκτον χαμογέλασε στο καθρεφτάκι.

Ο Χάρι σκέφτηκε ότι έπρεπε να το βουλώσει για λίγο. «Κατάλαβα. Λέγε με Χάρι».

«OK, Χάρι. Είμαι ο Άντριου».

Ο Άντριου μιλούσε ασταμάτητα σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Οδήγησε τον Χάρι ως το Κινγκς Κρος, ξεναγώντας τον συγχρόνως. Αυτή ήταν η περιοχή του Σίδνεί με τα κόκκινα φανάρια καθώς και κέντρο διακίνησης ναρκωτικών και, κατ' επέκταση, όλων των άλλων σκοτεινών και παράνομων δοσοληψιών της πόλης. Ένα στα δύο σκάνδαλα είχε σχέση με κάποιο κακόφημο ξενοδοχείο ή στριπτιζάδικο που βρισκόταν σε αυτό το τετραγωνικό χιλιόμετρο.

«Φτάσαμε» είπε ο Άντριου και σταμάτησε απότομα στο κράσπεδο του πεζοδρομίου, πετάχτηκε έξω και έβγαλε τη βαλίτσα του Χάρι από το πορτμπαγκάζ. «Θα τα πούμε αύριο» πρόσθεσε και εξαφανίστηκε μαζί με το αυτοκίνητο.

Με τσακισμένη μέση και τα πρώτα σημάδια του τζετ λαγκ να κάνουν την εμφάνισή τους, ο Χάρι έμεινε ξαφνικά μόνος αυτός και η βαλίτσα του σε ένα πεζοδρόμιο μιας πόλης με πληθυσμό περίπου όσο ολόκληρης της Νορβηγίας, έξω από το πολυτελές ξενοδοχείο Crescent. Δίπλα από το όνομά του υπήρχαν τρία αστέρια. Ο αρχηγός της αστυνομίας του Όσλο δεν φημιζόταν για τη γενναιοδωρία του όσον αφορούσε τη διαμονή των υπαλλήλων του στα ταξίδια τους εκτός έδρας. Ωστόσο, αυτό εδώ δεν φαινόταν και τόσο κακό. Μάλλον έχουν κάποια έκπτωση για τους δημόσιους υπαλλήλους και πρόκειται για το μικρότερο δωμάτιο του ξενοδοχείου, σκέφτηκε ο Χάρι.

Και πράγματι, έτσι ήταν.

ΕΝΑΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΤΑΣΜΑΝΙΑΣ, ΕΝΑΣ ΚΛΟΟΥΝ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΟΥΗΔΕΖΑ

Ο Χάρι χτύπησε επιφυλακτικά την πόρτα του γραφείου του αστυνομικού διευθυντή του Τμήματος Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας Βόρειου Σίδνεϊ.

«Περάστε» ακούστηκε μια βροντερή φωνή από μέσα.

Ένας ψηλός, σωματώδης άντρας, με τόσο μεγάλη κοιλιά, που δεν μπορούσες να μην την προσέξεις, στεκόταν πλάι στο παράθυρο, πίσω από ένα δρύινο γραφείο. Κάτω από τη χαίτη του, που είχε αρχίσει να αραιώνει, προεξείχαν δυο φουντωτά γκριζα φρύδια, όμως οι ρυτίδες γύρω από τα μάτια του χαμογελούσαν.

«Χάρι Χόλι από το Όσλο της Νορβηγίας, σερ».

«Κάθισε, Χόλι. Φαίνεσαι σε διαολεμένα καλή φόρμα για τόσο νωρίς το πρωί. Δεν πιστεύω να επισκέφτηκες τίποτα μάγκες για καμιά πράξα;» Ο Νιλ Μακόρμακ γέλασε δυνατά.

«Τζετ λαγκ! Είμαι ξύπνιος από τις τέσσερις τα ξημερώματα, σερ» εξήγησε ο Χάρι.

«Φυσικά. Ένα αστεϊάκι έκανα. Είχαμε μια περίπτωση σοβαρής διαφθοράς πριν από κάνα δυο χρόνια εδώ πέρα. Δέκα αστυνομικοί καταδικάστηκαν ανάμεσα σε άλλα και για διακίνηση ναρκωτικών – μεταξύ τους. Κίνησαν υποψίες γιατί δύο από αυτούς ήταν στην τσίτα χωρίς λόγο όλο το εικοσιτετράωρο. Δεν ήταν και πολύ αστείο τελικά» είπε με ένα πνιχτό γέλιο ικανοποίησης, φόρεσε τα γυαλιά του και ανακάτεψε τα χαρτιά που είχε μπροστά του.

«Σε έστειλαν λοιπόν εδώ να μας βοηθήσεις στην έρευνα για τη δολοφονία της Ίνγκερ Χόλτερ, Νορβηγίδας με άδεια εργασίας στην Αυστραλία. Ξανθιά και όμορφη σύμφωνα με τις φωτογραφίες. Είκοσι τριών ετών, σωστά;» Ο Χάρι κατένευσε.

Ο Μακόρμακ σοβάρεψε τώρα: «Βρέθηκε από ψαράδες έξω από τον κόλπο Γουάτσον, και συγκεκριμένα στο πάρκο Γκαπ. Μισόγυμνη, με μώλωπες που μαρτυρούν πως πρώτα βιάστηκε και στη συνέχεια στραγγαλίστηκε, ωστόσο δεν βρέθηκαν ίχνη σπέρματος. Έπειτα το πτώμα μεταφέρθηκε στο πάρκο μέσα στο σκοτάδι και από εκεί πετάχτηκε στα απότομα βράχια».

Έκανε μια γκριμάτσα. «Αν ο καιρός ήταν λίγο χειρότερος, σίγουρα θα το είχαν παρασύρει τα κύματα, όμως έμεινε να παραδέρνει εκεί ανάμεσα στα βράχια, μέχρι που το βρήκαν το επόμενο πρωί. Όπως ανέφερα, δεν βρέθηκε καθόλου σπέρμα και ο λόγος είναι πως ο κόλπος της είχε τεμαχιστεί σαν να επρόκειτο για φιλέτο ψαριού, κι έτσι η θάλασσα είχε ξεπλύνει καλά το κορίτσι. Γι' αυτό δεν υπάρχουν ούτε δακτυλικά αποτυπώματα, ωστόσο μπορούμε να προσδιορίσουμε στο περίπου τον χρόνο θανάτου της...» Ο Μακόρμακ έβγαλε τα γυαλιά του και έτριψε το πρόσωπό του. «Όμως δεν έχουμε τον δολοφόνο. Και τι στον διάολο θα κάνεις γι' αυτό, κύριε Χόλι;»

Ο Χάρι πήγε να απαντήσει αλλά τον διέκοψε.

«Ναι, ξέρω, αυτό που θα κάνεις είναι να μας παρακολουθήσεις προσεκτικά μέχρι να συλλάβουμε αυτόν τον μπάσταρδο, να μιλήσεις στον νορβηγικό Τύπο για την εξαιρετική μας συνεργασία, να φροντίσεις να μη δυσαρεστήσουμε κανέναν από τη νορβηγική πρεσβεία ή τους συγγενείς και, κατά τα άλλα, να κάνεις διακοπές και να στείλεις και κάνα δυο κάρτες στην αγαπητή σου αρχηγό. Πώς είναι εκείνη, μια και το 'φερε η κουβέντα;»

«Καλά, απ' όσο ξέρω».

«Σπουδαία γυναίκα. Φαντάζομαι σου έχει εξηγήσει τι περιμένουμε από σένα;»

«Μέχρι ενός σημείου. Θα συμμετάσχω σε μια έρευ...»

«Ωραία. Ξέχνα τα αυτά. Εδώ έχουμε νέους κανόνες. Νούμερο ένα: αποδώ και πέρα θα ακούς εμένα και μόνο εμένα. Νούμερο δύο: δεν θα συμμετάσχεις σε τίποτα χωρίς να έχεις λάβει εντολή από μένα. Και νούμερο τρία: μια παρασπονδία και έφυγες με το πρώτο αεροπλάνο για την πατρίδα σου».

Όλα αυτά ειπώθηκαν με χαμόγελο, αλλά το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο: κάτω τα χέρια από το ψητό, εδώ είσαι μόνο παρατηρητής. Θα μπορούσε να είχε φέρει μαγικό και φωτογραφική μηχανή μαζί του.

«Φαντάζομαι πως η Ίνγκερ Χόλτερ ήταν κάποιο είδος τηλεστάρ στη Νορβηγία».

«Όχι και τόσο, σερ. Παρουσίαζε ένα παιδικό πρόγραμμα πριν από λίγα χρόνια. Είχε ήδη όμως σχεδόν ξεχαστεί πριν συμβεί αυτό».

«Μου λένε πως οι εφημερίδες σας έκαναν μεγάλο θέμα αυτή τη δολοφονία. Μερικές μάλιστα έχουν στείλει ήδη ανθρώπους τους εδώ. Τους δώσαμε ό,τι στοιχεία είχαμε –που δεν είναι και πολλά– κι έτσι γρήγορα θα βαρεθούν και θα πάρουν τον δρόμο της επιστροφής. Δεν ξέρουν ότι είσαι εδώ –έχουμε δικές μας νταντάδες να τους φροντίσουν–, οπότε δεν χρειάζεται να σε απασχολεί αυτό».

«Ευχαριστώ, σερ» είπε ο Χάρι και το εννοούσε. Η σκέψη και μόνο κάποιου ρεπόρτερ με υπερβάλλοντα ζήλο να τρέχει από πίσω του ασθμαίνοντας δεν του ήταν καθόλου ευχάριστη.

«Εντάξει, Χόλι, θα είμαι ειλικρινής μαζί σου και θα σου πω πώς έχουν τα πράγματα. Το αφεντικό μου έχει ξεκαθαρίσει ότι οι αρχές του Σίδνεϊ επιθυμούν να διαλευκανθεί αυτή η υπόθεση όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Ως συνήθως, έχει να κάνει με πολιτική και χρήμα».

«Χρήμα;»

«Υπολογίζουμε ότι η ανεργία στο Σίδνεϊ θα ξεπεράσει το δέκα τοις εκατό φέτος και η πόλη έχει ανάγκη ακόμα και το τελευταίο σεντ που μπορεί να πάρει από τους τουρίστες. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 2000 που θα γίνουν στη χώρα μας πλησιάζουν και ο τουρισμός από τη Σκανδιναβία βρίσκεται σε άνοδο. Ένας φόνος, ιδιαίτερα όταν δεν έχει διαλευκανθεί, δεν είναι η καλύτερη διαφήμιση για την πόλη, γι' αυτό κάνουμε ό,τι μπορούμε. Έχουμε μια ομάδα τεσσάρων αστυνομικών που ερευνούν την υπόθεση, με ελεύθερη πρόσβαση σε όλα τα μέσα που διαθέτει το Σώμα, δηλαδή σε ηλεκτρονικά αρχεία, ιατροδικαστές, προσωπικό εργαστηρίων και ούτω καθεξής».

Ο Μακόρμακ τράβηξε μια σελίδα χαρτί και την κοίταξε συνοφρυωμένος. «Στην πραγματικότητα θα έπρεπε να συνεργαστείς με τον Γουάτκινς, αλλά αφού έχεις ζητήσει ειδικά τον Κένσινγκτον δεν βλέπω τον λόγο να το αρνηθώ».

«Σερ, απ' όσο ξέρω δεν...»

«Ο Κένσινγκτον είναι καλός άνθρωπος. Δεν υπάρχουν πολλοί αυτόχθονες αστυνομικοί που έχουν ανεβεί στην ιεραρχία όπως αυτός».

«Όχι:»

Ο Μακόρμακ ανασήκωσε τους ώμους του. «Έτσι είναι. Λοιπόν, Χόλι, αν θελήσεις κάτι, ξέρεις πού θα με βρεις. Καμιά ερώτηση:»

«Εεε, κάτι τυπικό, σερ. Αναρωτιέμαι αν το σερ είναι ο σωστός τρόπος να απευθυνόμαι σε έναν ανώτερο αξιωματικό σε αυτή τη χώρα ή μήπως είναι κάπως...:»

«Επίσημο; Ναι, υποθέτω πως είναι. Αλλά μ' αρέσει. Μου θυμίζει ότι είμαι το αφεντικό σε αυτή την υπόθεση». Ο Μακόρμακ γέλασε δυνατά και έδωσε τέλος στη συνάντηση με μια εγκάρδια χειραψία.

«Ο Ιανουάριος είναι ο πιο τουριστικός μήνας στην Αυστραλία» εξήγησε ο Άντριου καθώς είχαν κολλήσει στην κίνηση

γύρω από την προκυμαία Σέρκιουλαρ. «Όλοι έρχονται να δουν την Όπερα του Σίδνεϊ, κάνουν μικρές κρουαζιέρες στο λιμάνι και θαυμάζουν τις κυρίες στην παραλία Μπόντι. Τι κρίμα που ήρθες για δουλειά».

Ο Χάρι κούνησε το κεφάλι του. «Δεν πειράζει. Έτσι κι αλλιώς μου τη δίνουν οι τουριστικές ατραξιόν».

Βγήκαν στον νέο νότιο αυτοκινητόδρομο και το Toyota αύξησε ταχύτητα κατευθυνόμενο δυτικά, προς τον κόλπο Γουάτσον.

«Η ανατολική πλευρά του Σίδνεϊ δεν είναι ακριβώς ίδια με το Ιστ Εντ του Λονδίνου» είπε ο Άντριου καθώς περνούσαν το ένα πολυτελές σπίτι μετά το άλλο. «Η περιοχή λέγεται Διπλός Κόλπος. Εμείς την ονομάζουμε Διπλό Κόστος!»

«Πού ζούσε η Ίνγκερ Χόλτερ;»

«Έμενε για λίγο μαζί με τον φίλο της στο Νιούταουν. Έπειτα χώρισαν και μετακόμισε σε μια μικρή γκαρσονιέρα στο Γκλέμπε».

«Τον φίλο της;»

Ο Άντριου ανασήκωσε τους ώμους του. «Είναι Αυστραλός, μηχανικός ηλεκτρονικών υπολογιστών, και γνωρίστηκαν όταν εκείνη είχε έρθει εδώ για διακοπές πριν από δύο χρόνια. Έχει άλλοθι για τη νύχτα του φόνου και επιπλέον δεν μοιάζει με εγκληματία. Όμως ποτέ δεν ξέρεις, έτσι δεν είναι;»

Πάρκαραν κάτω από το πάρκο Γκαπ, έναν από τους πολλούς πνεύμονες πρασίνου του Σίδνεϊ. Απότομα πέτρινα σκαλοπάτια οδηγούσαν στο ανεμοδαρμένο πάρκο, που απλωνόταν ψηλά πάνω από τον κόλπο Γουάτσον στα βόρεια και τον Ειρηνικό ωκεανό στα ανατολικά. Η ζέστη τούς χτύπησε κατακέφαλα μόλις άνοιξαν τις πόρτες του αυτοκινήτου. Ο Άντριου έβαλε ένα ζευγάρι μεγάλα μαύρα γυαλιά, που έκαναν τον Χάρι να σκεφτεί κάποιον χαλαρό βασιλιά του πορνό. Για κάποιον λόγο, ο αυστραλός συνάδελφός του σήμερα φορούσε ένα στενό κοστούμι και έτσι όπως οι φαρδιοί του ώμοι ήταν

στριμωγμένοι μέσα σ' αυτό και ανηφόριζε σεινάμενος το μονοπάτι προς το σημείο απ' όπου θα μπορούσαν να έχουν καλή θέα ήταν πραγματικά κωμικό θέαμα.

«Από εδώ βλέπεις τον Ειρηνικό ωκεανό, Χάρι. Επόμενη στάση η Νέα Ζηλανδία, σε περίπου δύο χιλιάδες υγρά χιλιόμετρα».

Ο Χάρι κοίταξε γύρω του. Στα δυτικά είδε το κέντρο με τη γέφυρα Χάρμπορ, στα βόρεια την παραλία και τα ιστιοπλοϊκά στον κόλπο Γουάτσον, ενώ πιο μακριά, στη βορειότερη πλευρά του κόλπου, ξεχώριζε το καταπράσινο προάστιο Μάνλι. Στα ανατολικά, η γραμμή του ορίζοντα είχε πάρει διάφορες αποχρώσεις του μπλε. Οι απόκρημνοι βράχοι κατηφόριζαν μπροστά τους, ενώ από κάτω τους τα κύματα του ωκεανού τελείωναν το μακρύ ταξίδι τους σπάζοντας στους βράχους, μ' ένα βροντερό κρεσέντο.

«ΟΚ, Χάρι, πατάς σε ιστορικό έδαφος» είπε ο Άντριου. «Το 1788 οι Άγγλοι έστειλαν το πρώτο πλοίο με κατάδικους στην Αυστραλία. Αποφασίστηκε να εγκατασταθούν στον κόλπο Μπότανι, λίγα μίλια νοτιότερα από εδώ αλλά αρκετά φιλόξενο τόπο, όπως πίστευε ο πλοίαρχος Άρθουρ Φίλιπ. Ο ίδιος έστειλε ένα μικρό πλοίο κατά μήκος της βόρειας ακτής, προς αναζήτηση καλύτερου τόπου εγκατάστασης. Όταν καβάτζα-ραν το ακρωτήριο στο οποίο βρισκόμαστε τώρα, βρήκαν το καλύτερο λιμάνι του κόσμου. Λίγο αργότερα κατέφθασε ο πλοίαρχος Φίλιπ με τον υπόλοιπο στόλο: έντεκα πλοία, επτακόσιους πενήντα κατάδικους, γυναίκες και άντρες, τετρακόσιους ναυτικούς, πέντε πλοία συνοδείας και εφόδια για δύο χρόνια. Όμως οι συνθήκες σε αυτή τη χώρα είναι πιο δύσκολες, απ' ό,τι φαίνεται, και οι Άγγλοι δεν ήξεραν να εκμεταλλευτούν τη γη έτσι όπως είχαν μάθει οι Αβορίγινες. Όταν έφτασε η δεύτερη αποστολή δυόμισι χρόνια αργότερα, οι Άγγλοι βρισκόνταν ήδη στα όρια της λιμοκτονίας».

«Φαίνεται όμως ότι τα πράγματα πήγαν καλύτερα στη

συνέχεια». Ο Χάρι έδειξε με μια κίνηση του κεφαλιού του τους πράσινους αγρούς του Σίδνεϊ, ενώ ένιωθε τον ιδρώτα να κυλάει στη ραχοκοκαλιά του. Αυτή η ζέστη τού προκαλούσε δυσφορία.

«Ναι, οι Άγγλοι τα κατάφεραν» είπε ο Άντριου και έφτυσε από την κορυφή του γκρεμού. Παρακολούθησαν για λίγο το σάλιο να πέφτει, πριν χαθεί στον αέρα.

«Φαίνεται πως ήταν ήδη νεκρή όταν την πέταξαν και, ευτυχώς, δεν έζησε τη φρίκη της πτώσης» συνέχισε ο Άντριου. «Πρέπει να χτύπησε στα απότομα βράχια πέφτοντας. Όταν τη βρήκαν, μεγάλα κομμάτια σάρκας έλειπαν από το κορμί της».

«Για πόσο χρόνο ήταν νεκρή πριν βρεθεί;»

Ο Άντριου έκανε μια γκριμάτσα. «Ο γιατρός της αστυνομίας είπε σαράντα οκτώ ώρες, αλλά...» Έβαλε τον αντίχειρά του μπροστά στο στόμα του σαν να έπινε. Ο Χάρι έγνεψε. Άρα ο γιατρός της αστυνομίας ήταν μια διψασμένη ψυχή.

«Και γίνεσαι δύσπιστος όταν τα νούμερα είναι στρογγυλεμένα;»

«Βρέθηκε Παρασκευή πρωί, ας πούμε λοιπόν πως πέθανε κάποια στιγμή το βράδυ της Τετάρτης».

«Εντοπίσατε τίποτα ίχνη;»

«Όπως βλέπεις, τα αυτοκίνητα μπορούν να παρκάρουν εδώ κάτω, η περιοχή δεν φωτίζεται τη νύχτα και είναι σχετικά έρημη. Δεν έχουμε κανέναν αυτόπτη μάρτυρα και, για να είμαι ειλικρινής, δεν νομίζω ότι θα έχουμε».

«Τι κάνουμε λοιπόν τώρα;»

«Τώρα κάνουμε αυτό που μου υπέδειξε το αφεντικό, πηγαίνουμε δηλαδή σε ένα εστιατόριο να ξοδέψουμε λίγο από το κονδύλι φιλοξενίας επισκεπτών του Σώματος. Στο κάτω κάτω, είσαι ο πιο υψηλόβαθμος εκπρόσωπος της νορβηγικής αστυνομίας σε ακτίνια μεγαλύτερη των δύο χιλιάδων χιλιομέτρων. Τουλάχιστον».

Ο Άντριου και ο Χάρι κάθισαν σε ένα τραπέζι με λευκό τραπεζομάντιλο. Η ψαροταβέρνα Doyle's βρισκόταν στην πιο απομακρυσμένη άκρη του κόλπου Γουάτσον, με μόνο μια στενή λωρίδα αμμουδεράς παραλίας να τη χωρίζει από τη θάλασσα.

«Δεν είναι απίστευτα όμορφα;» είπε ο Άντριου.

«Σαν τοπίο σε καρτ ποστάλ». Ένα αγοράκι και ένα κοριτσάκι έχτιζαν πύργους με άμμο στην παραλία μπροστά τους, με φόντο τη βαθιά γαλάζια θάλασσα και τους καταπράσινους λόφους, ενώ στο βάθος φαινόταν η θαυμαστή γραμμή του ορίζοντα του Σίδνεϊ.

Ο Χάρι παρήγγειλε χτένια και πέστροφα της Τασμανίας, ο Άντριου μια αυστραλιανή γλώσσα, την οποία ο Χάρι φυσικά δεν είχε ακούσει ποτέ. Ο Άντριου επέλεξε ένα μπουκάλι αυστραλιανό σαρντονέ —«καθόλου ταιριαστό με το γεύμα, αλλά είναι λευκό, καλό, και η τιμή του μέσα στα όρια του προϋπολογισμού μας»— και φάνηκε κάπως έκπληκτος όταν ο Χάρι είπε πως δεν έπινε αλκοόλ.

«Είσαι κουάκερος;» ρώτησε.

«Καμία σχέση» απάντησε ο Χάρι.

Το Doyle's ήταν μια παλιά οικογενειακή ψαροταβέρνα, από τις καλύτερες του Σίδνεϊ, πληροφόρησε ο Άντριου τον Χάρι. Καθώς ήταν περίοδος αιχμής, ήταν ασφυκτικά γεμάτη και ο Χάρι συμπέρανε πως αυτό εξηγούσε γιατί δεν εμφανίστηκε κανένα γκαρσόνι να τους σερβίρει.

«Τα γκαρσόνια εδώ είναι σαν τον πλανήτη Πλούτωνα» είπε ο Άντριου εκνευρισμένος. «Κινούνται σε τροχιά στην περιφέρεια, εμφανίζονται κάθε είκοσι χρόνια και ακόμα και τότε είναι αδύνατο να τους διακρίνεις με γυμνό μάτι».

Ο Χάρι, ωστόσο, ήταν χαλαρός και έγειρε πίσω στην καρέκλα του βγάζοντας έναν αναστεναγμό ικανοποίησης. «Όμως έχουν εξαιρετικό φαγητό» είπε. «Έτσι εξηγείται και το κοστούμει».

«Και ναι και όχι. Όπως βλέπεις, δεν είναι τόσο επίσημα

εδώ. Αλλά είναι καλύτερα για μένα να μην έρχομαι με τζιν και φανελάκι σε τέτοια μέρη. Λόγω του παρουσιαστικού μου πρέπει να κάνω μια προσπάθεια».

«Τι εννοείς;»

Ο Άντριου κοίταξε επίμονα τον Χάρι. «Οι Αβορίγινες δεν βρίσκονται ψηλά στην κοινωνική ιεραρχία ούτε χαίρουν μεγάλης εκτίμησης σε αυτή τη χώρα, όπως έχεις ίσως καταλάβει. Από παλιά οι Άγγλοι έγραφαν στους συμπατριώτες τους πως οι αυτόχθονες είχαν αδυναμία στο αλκοόλ και στις κλοπές» είπε. Ο Χάρι άκουγε με ενδιαφέρον.

«Πίστευαν πως το είχαμε στα γονίδια μας. “Το μόνο που ξέρουν να κάνουν είναι να προκαλούν πανδαιμόνιο φυσώντας μέσα σε μακριά κομμάτια από κούφια ξύλα που τα λένε ντιντζεριντού” έγραφε ένας από αυτούς. Ωστόσο, αυτή η χώρα παинеύεται πως έχει καταφέρει να ενσωματώσει διάφορες κουλτούρες σε μια συνεκτική και λειτουργική κοινωνία. Αλλά λειτουργική για ποιον; Το μειονέκτημα, ή το πλεονέκτημα, ανάλογα με το πώς το βλέπει κανείς, είναι ότι οι αυτόχθονες δεν εμφανίζονται πλέον πουθενά.

»Οι Αβορίγινες είναι σχεδόν ολοκληρωτικά απόντες από τη ζωή και την κοινωνία της Αυστραλίας, εκτός από τις πολιτικές αποφάσεις που αφορούν τα συμφέροντα και την κουλτούρα τους. Οι Αυστραλοί εξαγοράζουν τις ενοχές τους κρεμώντας έργα τέχνης Αβορίγινων στους τοίχους των σπιτιών τους. Απ’ την άλλη, οι Αβορίγινες αντιπροσωπεύονται με το παραπάνω στις ουρές για το επίδομα ανεργίας, στις στατιστικές για τις αυτοκτονίες και στις φυλακές. Οι πιθανότητες να καταλήξεις στη φυλακή αν είσαι Αβορίγινος είναι είκοσι έξι φορές περισσότερες απ’ ό,τι για οποιονδήποτε άλλον Αυστραλό. Για σκέψου το λίγο, Χάρι Χόλι».

Ο Άντριου τελείωσε το κρασί του ενώ ο Χάρι το σκεφτόταν. Καθώς και το ότι μόλις είχε φάει το καλύτερο ψάρι στα τριάντα δύο χρόνια της ζωής του.

«Και όμως, οι Αυστραλοί δεν είναι περισσότερο ρατσιστές από άλλους λαούς, αφού είμαστε μια πολυπολιτισμική κοινωνία, με πολίτες από όλο τον κόσμο. Πράγμα που σημαίνει πως το να φοράς κοστούμι όταν πας στο εστιατόριο αξίζει τον κόπο».

Ο Χάρι συμφώνησε με ένα νεύμα. Δεν είχε τίποτα να πει πάνω σ' αυτό. «Η Ίνγκερ Χόλτερ δούλευε σε μπαρ;»

«Ναι, στο Albury της οδού Όξφορντ, στο Πάντινγκτον. Σκέφτομαι να περάσουμε από εκεί απόψε».

«Γιατί όχι τώρα;» Ο Χάρι είχε αρχίσει να ανυπομονεί.

«Γιατί πρώτα πρέπει να συναντήσουμε τον σπιτονοικοκύρη της».

Ο Πλούτων εμφανίστηκε απρόσκλητος στο στερέωμα.

Η Γκλέμπε Πόιντ αποδείχτηκε ένας συμπαθητικός, όχι πολυσύχναστος δρόμος, με μικρά, απλά, ως επί το πλείστον έθνικα ταβερνάκια το ένα δίπλα στο άλλο.

«Αυτή ήταν παλιά η γειτονιά των μποέμ» εξήγησε ο Άντριου. «Έμενα εδώ όταν ήμουν φοιτητής τη δεκαετία του '70. Ακόμη μπορείς να βρεις εστιατόρια χορτοφάγων για ιντελεκτουέλ τύπους που ακολουθούν εναλλακτικούς τρόπους ζωής, βιβλιοπωλεία για λεσβίες και άλλα τέτοια. Όμως οι παλιοί χίπηδες και τα πρεζόνια έχουν εξαφανιστεί. Και καθώς το Γκλέμπε έγινε πολύ ιν, ανέβηκαν και τα νοίκια. Αμφιβάλλω αν θα μπορούσα να ζήσω εδώ τώρα, ακόμα και με τον μισθό του αστυνομικού».

[Απόλυτο must για τους φανατικούς του Χάρι Χόλε κι όχι μόνο... Γνωρίζοντας την εξέλιξη του ήρωα στα επόμενα βιβλία της σειράς, αυτή η πρώτη περιπέτεια αποκτά μια χροιά τραγικής ειρωνείας που αυξάνει την ένταση και τη δύναμη της πλοκής. **]** BOOKLIST

Ο ΧΑΡΙ ΠΑΙΖΕΙ ΕΚΤΟΣ ΕΔΡΑΣ.

Μια εικοσιτριάχρονη Νορβηγίδα δολοφονείται στο Σίδνεϊ. Ο επιθεωρητής Χάρι Χόλε στέλνεται στην Αυστραλία για να βοηθήσει στις έρευνες.

ΕΧΕΙ ΡΗΤΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΝΑ ΜΗΝ ΜΠΛΕΞΕΙ.

Όταν όμως αποδεικνύεται πως η δολοφονία της νεαρής Νορβηγίδας είναι απλώς ο τελευταίος κρίκος μιας αλυσίδας ανεξιχνίαστων φόνων, τίποτα δεν μπορεί να συγκρατήσει τον Χάρι. Το κυνήγι του σίριαλ κίλερ ξεκινά... Ο δολοφόνος όμως θέλει να συνομιλήσει μόνο με τον Χόλε.

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΘΥΜΑ;

[Το εναρκτήριο βιβλίο της σειράς με πρωταγωνιστή τον Χάρι Χόλε διαθέτει όλα τα χαρακτηριστικά που καθιέρωσαν τον Nesbo ως το μεγαλύτερο αστέρι της σύγχρονης αστυνομικής λογοτεχνίας. Η έτσι κι αλλιώς καθηλωτική πλοκή του απογειώνεται χάρη στο «εξωτικό» αυστραλιανό περιβάλλον και τη χημεία που αναπτύσσεται ανάμεσα στον Χόλε και τον βασικό του συνεργάτη. **]** PUBLISHERS WEEKLY

[Από το πρώτο αυτό βιβλίο της σειράς Χάρι Χόλε ο Nesbo το βάζει σκοπό να διαλύσει όλα τα κλισέ του είδους, καθιερώνοντας νέα μοτίβα κι αποδεικνύεται συγγραφέας με όραμα. **]** INDEPENDENT

**RIVERTON PRIZE 1997 // GLASS KEY 1998
20 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ**

ISBN 978-960-566-368-1

9 789605 663681
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6368

**NEO APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(ΜΟΝΟ ΓΙΑ IPAD)**